

[Startside](#) > ... > [Domstolsprocedurer](#) > [Civilretlige Sager](#) > [Bevisoptagelse](#) > Lithuania

Bevisoptagelse

 Litauen

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Bevisbyrde

Parterne skal bevise de forhold, der ligger til grund for deres krav og replik, undtagen i tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt at bevise dem (jf. 1.2).

1.1 Hvad er reglerne om bevisbyrde?

I henhold til Republikken Litauens retsplejelov (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*) er det parterne i en sag, der har bevisbyrden. De skal bevise de forhold, der ligger til grund for deres krav og replik undtagen i tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt at bevise dem i henhold til retsplejeloven.

Alle retter behandler civilsager i overensstemmelse med kontradiktionsprincippet. Alle parter skal bevise de forhold, der ligger til grund for deres krav og replik undtagen i tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt at bevise dem.

1.2 Er der regler, der fritager for at føre bevis for bestemte forhold? I hvilke tilfælde? Er det muligt at føre bevis for, at en bestemt formodningsregel ikke er gyldig?

Artikel 182 i retsplejeloven nævner følgende typer forhold som værende fritaget for bevisbyrden:

- forhold, som retten har anerkendt som værende almen viden
- forhold, som er fastslået i domme med retsvirkning i andre civilsager og administrative retsforfølgninger, hvor deltagerne var de samme personer, dog ikke i tilfælde, hvor en retsafgørelse medfører retsvirkninger for andre personer, som ikke er involveret i retsforhandlingerne (præjudicerende forhold)
- konsekvenserne af personlige handlinger, der udgør en lovertrædelse, hvor sådanne konsekvenser er blevet pådømt i en dom med retsvirkning i straffesager (præjudicerende forhold)
- forhold, der er formodentlige i henhold til loven, og som er ubestridte i den almindelige proces
- forhold, som parterne har erkendt.

En part har ret til at erkende forhold, der ligger til grund for en anden parts krav og replik. Retten kan betragte et erkendt forhold som værende bevist, hvis den mener, at tilståelsen er i overensstemmelse med sagens omstændigheder, og at parten ikke har tilstået med henblik på bedrageri, vold eller trussel, og tilståelsen ikke skyldes en fejl eller er for at skjule sandheden.

Det skal også bemærkes, at sådanne omstændigheder kan bestrides ved at fremlægge beviser i den almindelige proces.

1.3 I hvor høj grad skal retten være overbevist om et forhold for at basere sin dom på det pågældende forhold?

Hvis fremlagte beviser gør det muligt for retten at afgøre, at der er større sandsynlighed for, at et forhold eksisterede, end at det ikke gjorde, vil retten anerkende det forhold som værende bevist.

2 Bevisoptagelse

Beviser i civilsager betyder alle faktiske data, som udgør grundlaget for, at retten i den lovbestemte proces kan afgøre tilstedeværelsen eller den manglende tilstedeværelse af forhold, der underbygger parternes krav og replikker samt øvrige forhold, der er relevante for at nå frem til en rimelig og retfærdig afgørelse i sagen. Sådanne data kan blive bevist på følgende måder: udtalelser fra parterne eller tredjeparter (direkte eller gennem en befuldmægtiget), vidneforklaringer, skriftlige beviser, genstandsbeviser, undersøgelsesprotokoller, sagkyndige erklæringer, lovligt fremskaffede fotografier, video- og lydoptagelser og andre former for beviser.

En ret kan også anmode en EU-medlemsstat om at indsamle beviser eller at optage dem direkte i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område for derved at forbedre, forenkle og fremskynde samarbejdet mellem retter i bevisoptagelsen.

2.1 Kræver bevisoptagelse altid, at en part skal anmode herom, eller kan dommeren i visse tilfælde også optage bevis af egen drift?

I henhold til retsplejelovens artikel 179 skal parter og andre deltagere i forhandlingerne fremlægge beviser. Hvis det fremlagte bevis ikke er tilstrækkeligt, kan en ret bede parterne og andre deltagere i forhandlingerne om at forsyne retten med underbyggende beviser og fastsætte en frist for fremlæggelsen deraf. En ret er også berettiget til at indhente beviser på eget initiativ (*ex officio*), men kun i sager, hvor loven muliggør dette.

I henhold til retsplejeloven er en ret berettiget til at indhente beviser på eget initiativ ved familie- eller ansættelsessager, såfremt dette efter rettens mening er af afgørende betydning for at kunne afgøre en sag retfærdigt (artikel 376 og 414).

Endvidere fastsætter retsplejelovens artikel 476, at en ret, der skal behandle sager, hvor en mindreårig skal have habilitet (myndiggøres), skal:

- udpege en børneforsorsrepræsentant ved den mindreåriges bopæl, som skal vurdere, hvorvidt den mindreårige er i stand til selvstændigt at overholde og forstå grundlæggende borgerlige rettigheder og pligter;
- anmode om data om, hvorvidt den mindreårige har været kendt skyldig eller har overtrådt forvaltningsretten eller anden ret;
- hvis det er nødvendigt at fastslå den mindreåriges fysiske, moralske, åndelige eller mentale udvikling, da bestille en retsmedicinsk psykologisk og/eller psykiatrisk undersøgelse og anmode om den mindreåriges lægejournal og andet materiale, der er nødvendigt for at udføre undersøgelsen;
- udføre alle andre handlinger, der er nødvendige for at forberede sagens behandling.

Retsplejelovens artikel 582 fastsætter også, at retten ved behandling af tilladelse til at overdrage ejendomsretten til familiens ejendom, optage lån i familiens ejendom eller på anden vis bebyrde rettighederne dertil under hensyntagen til sagens omstændigheder har ret til at kræve beviser fra ansøgeren for familiens økonomiske situation (indkomst, opsparing, anden ejendom, gæld), data om familiens ejendom, der overdrages, data fra børneforsorgen om børnenes forældre, de foreløbige vilkår og betingelser, mulighederne i tilfælde af en fremtidig transaktion, mulighederne for, at et barns rettigheder beskyttes, hvis transaktionen ikke udføres, og andre beviser.

2.2 Hvad sker der efterfølgende, hvis dommeren imødekommer en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse?

For at kunne indsamle beviser (i overensstemmelse med retsplejelovens artikel 199 og 206) kan en ret kræve, at en juridisk eller fysisk person fremlægger skriftlige beviser eller genstandsbeviser, og disse skal gives direkte til retten inden for en fastsat frist. Når de fysiske og juridiske personer ikke kan aflevere det ønskede skriftlige materiale eller genstandsbeviser eller ikke kan gøre dette inden for den fastsatte frist, skal de orientere retten derom og oplyse grundene. En ret kan give en person, der anmoder om skriftlige beviser eller genstandsbeviser, et certifikat, der giver personen ret til at indhente beviserne, således at de kan blive givet til retten.

Ved forberedelserne til et retsmøde udfører dommeren også andre proceduremæssige aktiviteter, som er nødvendige for behørigt at kunne forberede en sag til et retsmøde (kræver beviser, som ikke kan indhentes af

deltagerne i retsforhandlingerne, indsamler beviser på eget initiativ, hvor retten har ret dertil i henhold til retsplejeloven osv.).

2.3 I hvilke tilfælde kan en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse afvises af retten?

En ret kan afvise beviser under følgende omstændigheder:

- hvor de ikke er tilladt
- hvor beviserne ikke bekræfter eller modbeviser forhold, der er relevante for sagen (retsplejelovens artikel 180)
- hvor beviserne kunne have været fremlagt tidligere, og en senere fremlæggelse vil forsinke forhandlingerne (retsplejelovens artikel 181, stk. 2).

Alle dokumenter og andre beviser, som sagsøgeren baserer sine krav på, og beviser for, at en retsafgift er blevet betalt samt begæringer om at kræve beviser, som sagsøgeren ikke kan indlevere, og som angiver grunde til, at beviserne ikke kan indleveres, skal vedlægges sagsfremstillingen for at kunne accepteres af retten (retsplejelovens artikel 135).

Det skal også bemærkes, at en appelinstant vil nægte at anerkende nye beviser, som kunne være blevet indleveret til retten i første instans undtagen i tilfælde, hvor en ret i første instans fejlagtigt nægtede at anerkende beviserne, eller hvor behovet for at indlevere beviserne opstod efterfølgende (retsplejelovens artikel 314).

2.4 Hvilke forskellige bevismidler findes der?

Som defineret i retsplejeloven betyder beviser i civilsager alle faktiske data, som udgør grundlaget for, at retten i den lovbestemte proces kan afgøre, hvorvidt de omstændigheder, der underbygger parternes krav og replikker, er til stede samt andre omstændigheder, der er relevante for at nå frem til en rimelig og retfærdig afgørelse i sagen. Disse data kan indhentes, som følger: udtalelser fra parterne eller tredjeparter (direkte eller gennem en befuldmægtiget), vidneforklaringer, skriftlige beviser, genstandsbeviser, undersøgelsesprotokoller og sagkyndige erklæringer.

Lovligt fremskaffede fotografier og lyd- og videoptagelser kan også fungere som beviser.

2.5 Hvad er procedureerne for vidneforklaringer, og adskiller de sig fra procedureerne for udtalelser fra sagkyndige? Hvad er reglerne for afgivelse af skriftlig forklaring og fremlæggelse af sagkyndiges rapporter/udtalelser?

Retsplejelovens artikel 192 til 217 fastlægger følgende regler, der regulerer metoderne for at indhente beviser fra vidner og sagkyndige vidner:

Procedure for afhøring af vidner

Det enkelte vidne bliver indkaldt til et retslokale og afhøres individuelt. Uafhørte vidner må ikke være i retslokalet under afhøringen. Afhørte vidner må blive i retslokalet, indtil afhøringen er afsluttet. Såfremt afhørte vidner ønsker det, kan retten give dem lov til at forlade retslokalet, når udtalelserne fra deltagerne i retsforhandling er blevet hørt.

Vidner kan blive afhørt *in situ*, hvis de ikke kan møde for retten i henhold til en indkaldelse på grund af sygdom, alderdom, invaliditet eller anden tungtvejende grund, som en ret anerkender, og den deltager i retsforhandlingerne, som foranledigede vidnets indkaldelse, ikke kan sikre, at vidnet møder op i retten.

Retten skal identificere vidnerne og forklare vidnernes rettigheder og forpligtelser samt deres ansvar, hvis de bryder eden, ikke opfylder deres øvrige forpligtelser eller ikke opfylder dem korrekt.

Inden vidnerne afhøres, skal de aflægge ed ved at lægge hånden på Republikken Litauens forfatning (*Lietuvos Respublikos Konstitucija*) og sige: "Jeg, (fulde navn), sværger at sige sandheden ærligt og nøjagtigt uden at fortie, tilføje eller ændre nogen beviser". Et edsvorent vidne skal underskrive edens ordlyd. Den underskrevne ed vedlægges sagens dokumenter.

Når retten har fastlagt vidnets forhold til parterne og tredjeparter og andre omstændigheder, der er relevante for bedømmelsen af deres forklaring (vidnets uddannelse, stilling osv.), skal retten oplyse vidnet om at fortælle retten alt, hvad de ved om sagen, og at de skal undlade at fremlægge oplysninger, hvis vidnerne ikke kan angive kilden.

Efter af have afgivet sin vidneforklaring, kan vidnet blive stillet spørgsmål. Vidnet afhøres først af den person, som bad om vidnets indkaldelse, og af en befuldmægtiget for den person. Vidnet afhøres derefter af andre deltagere i retsforhandlingerne. Et vidne, som er blevet indkaldt på rettens initiativ, bliver først afhørt af sagsøgeren. Dommeren skal tilsidesætte ledende spørgsmål og spørgsmål, der er irrelevante for sagen. Dommeren har ret til når som helst at stille spørgsmål under afhøringen af vidnet.

Viser det sig nødvendigt, kan retten på foranledning af en deltager i retsforhandlingerne eller på eget initiativ genafhøre et vidne ved det samme retsmøde, indkalde det afhørte vidne til et andet retsmøde for den samme ret eller konfrontere vidnerne med hinanden.

Undtagelsesvist, hvor det er umuligt eller svært at afhøre et vidne i retten, kan retten, som behandler en sag, bruge et skriftligt vidneudsagn, såfremt dette efter rettens mening og i betragtning af vidnets identitet og indholdet af de omstændigheder, som vidneudsagnet gives om, ikke har skadevirkning for at kunne bevise sagens væsentlige forhold. På parternes initiativ kan et vidne blive indkaldt til en yderligere afhøring i retten, såfremt det er nødvendigt for at kunne påvise sagens faktiske omstændigheder mere nøjagtigt. Inden vidnet afgiver forklaring, skal vidnet underskrive teksten på den ed, som er angivet i retsplejelovens artikel 192, stk. 4, og vidnet advares ved en underskreven bekræftelse om, at det er et strafbart forhold at aflægge falsk vidneforklaring. Et skriftligt vidneudsagn skal gives under en notars tilstedeværelse og bekræftes af notaren.

Afhøring af sagkyndige

Sagkyndige udtalelser læses højt under retsmødet. Inden den sagkyndige udtalelse læses, skal den sagkyndige (de sagkyndige), der afgiver den sagkyndige udtalelse og deltager i retsmødet, aflægge ed ved at lægge hånden på Republikken Litauens forfatning og sige: "Jeg, (fulde navn), sværger at opfylde en sagkyndigs forpligtelser i retsforhandlingerne ærligt og at fremlægge en upartisk og begrundet sagkyndig udtalelse, der er baseret på min fulde ekspertise". Såfremt afhøringen ikke udføres under et retsmøde, udgør edens ordlyd, som underskrives af den sagkyndige, en uadskillelig del af den sagkyndige rapport. Sagkyndige, som står på listen over sagkyndige i Republikken Litauen (*Lietuvos Respublikos teismo ekspertų sąrašas*), som aflagde en ed på det tidspunkt, hvor de blev optaget på listen, skal ikke aflægge ed i retten og betragtes som at være blevet advaret om deres ansvar i tilfælde af, at de afgiver en falsk udtalelse og falske udsagn.

En ret er berettiget til at bede en sagkyndig om at forklare sin udtalelse mundtligt. Den mundtlige forklaring på en sagkyndig udtalelse medtages i protokollatet over retsmødet.

Sagkyndige kan blive stillet spørgsmål for at få de sagkyndige udtalelser forklaret eller suppleret. Den person, som beder om deres udpegelse, har først lejlighed til at stille spørgsmål. Derefter kan en sagkyndig blive afhørt af andre deltagere i retsforhandlingerne. Hvis en sagkyndig udpeges af retten på rettens eget initiativ, har sagsøgeren først lejlighed til at stille den sagkyndige spørgsmål.

Dommerne er berettiget til at stille spørgsmål til en sagkyndig når som helst under afhøringen.

En sagkyndig udtalelse afgives alene på rettens anmodning (og skal også indgives skriftligt i form af en sagkyndig rapport). En sagkyndig rapport skal omfatte en udførlig beskrivelse af den udførte undersøgelse, de konklusioner, der er blevet draget på baggrund af resultaterne, og begrundede svar på de spørgsmål, som retten har stillet.

Hvis retten beder om en sagkyndig udtalelse uden en sagkyndig rapport, betragtes den sagkyndige udtalelse som en skriftlig forklaring fra en sagkyndig (i lighed med andre deltagere i forhandlingerne), eller som retten har anmodet om i henhold til den procedure, som retsplejeloven foreskriver.

Retsplejelovens artikel 198 fastlægger følgende regler for afgivelse af skriftlige beviser:

Skriftlige beviser kan afgives af deltagerne i retsforhandlingerne eller kan anmodes om af retten i overensstemmelse med den procedure, som loven foreskriver.

Skriftlige beviser skal indgives i den form, som retsplejeloven foreskriver: en deltager i retsforhandlinger, som underbygger indholdet i et procesdokument med skriftlige beviser, skal vedhæfte originalerne eller kopierne (digitale kopier), som er bekræftet af en domstol, en notar (eller anden person, som er bemyndiget til at udføre notarhandlinger), en advokat, som deltager i retsforhandlingerne, eller den person, som udstedte (modtog) dokumentet. En ret kan på eget initiativ eller efter anmodning fra en deltager i retsforhandlingerne udbede sig de originale dokumenter indgivet. En anmodning fra en deltager i retsforhandlingerne om, at de originale dokumenter indgives, skal fremlægges sammen med kravet, modkravet, svarskriftet eller andre af retsforhandlingernes deltagers procesdokumenter. Deltagerne i retsforhandlingerne kan indgive en sådan anmodning på et senere tidspunkt, såfremt retten anerkender, at årsagerne til, at anmodningen ikke blev indgivet på et tidligere tidspunkt, er overbevisende, eller såfremt det ikke vil sinke sagens afgørelse at imødekomme den pågældende anmodning. I sager, hvor kun en del af et dokument vedrører procesdokumenternes indhold, er det kun de relevante dele (uddrag, afsnit), der kan indgives til retten.

Alle procesdokumenter og bilag skal indgives til retten i Litauen, medmindre lovgivningen foreskriver visse undtagelser. Såfremt deltagerne i retsforhandlingerne, som skal have procesdokumenter forkyndt, ikke forstår litauisk, skal en oversættelse af dokumenterne til et sprog, som de kan forstå, indgives til retten. Såfremt det i henhold til loven er påkrævet, at de dokumenter, der skal indgives, skal oversættes til et fremmedsprog, skal deltagerne i retsforhandlingerne indgive bekræftede oversættelser deraf til retten i overensstemmelse med den fastlagte retsprocedure.

Originale dokumenter i sagsakterne kan returneres på anmodning fra den person, der har indgivet dem. I så tilfælde skal kopier af de dokumenter, der returneres, og som bekræftes i overensstemmelse med den procedure, som loven foreskriver, beholdes i sagsakterne.

2.6 Har visse procedurer for bevisførelse større vægt end andre?

I henhold til retsplejelovens artikel 197 kan dokumenter, som er udstedt af staten og kommunale myndigheder, og som er blevet godkendt af personer, der er autoriseret af staten inden for deres kompetencer og i overensstemmelse med de krav, som gælder for den form for specifikke dokumenter, betragtes som officielle skriftlige beviser og skal have større beviskraft. Forhold, der er angivet i officielle skriftlige beviser, betragtes som værende fuldt ud beviste, indtil de modbevises af andre beviser i forhandlingerne, undtagen vidnets forklaring. Et forbud mod brug af vidneforklaringer gælder ikke, hvis det ville modsige principperne for god tro, retfærdighed og rimelighed. Bevisværdien for officielle skriftlige beviser kan også tildeles andre dokumenter samt lovgivningsmæssige retsakter.

2.7 Er visse procedurer for bevisførelse obligatoriske, når bestemte forhold skal bevises?

Omstændighederne i en sag, som loven påkræver bevist gennem særlige bevismidler, kan ikke bevises gennem nogen anden form for bevismidler (retsplejelovens artikel 177, stk. 4).

2.8 Er vidner ved lov forpligtet til at afgive forklaring?

En person, der er indkaldt som vidne, skal møde i retten og afgive en sandfærdig forklaring. En person, der er indkaldt som vidne, er i henhold til loven ansvarlig, såfremt personen undlader et opfylde sine forpligtelser som vidne (artikel 191), dvs. at vedkommende kan blive idømt en bøde.

2.9 I hvilke tilfælde kan de nægte at afgive forklaring?

Vidner kan nægte at aflægge vidneforklaring, såfremt forklaringen ville udgøre beviser mod vidnet selv, familiemedlemmer eller nære slægtninge.

2.10 Kan en person, der nægter at afgive forklaring, straffes eller tvinges til at afgive forklaring?

Såfremt vidner, sagkyndige eller tolke ikke møder op til et retsmøde, vil retten spørge de personer, der deltager i retsforhandlingerne, om sagen skal behandles på trods af vidners, sagkyndiges og tolkes fravær og afgøre, om retsmødet fortsættes eller udsættes. Såfremt indkaldte vidner, sagkyndige eller tolke undlader at møde op i retten uden gyldig grund, kan de være pligtige til at betale en bøde på op til 1 000 LTL. Vidner kan også blive bragt til retten med magt på baggrund af en retskendelse (retsplejelovens artikel 248).

2.11 Er visse personer fritaget for at afgive vidneforklaring?

Følgende personer må ikke afhøres som vidner:

- befuldmægtigede i civilsager og administrative retsforfølgninger eller forsvareren i straffesager om omstændigheder, som de har hørt om i deres egenskab af befuldmægtiget eller forsvarer
- personer, som ikke kan forstå de omstændigheder, der er relevante for sagen, eller som ikke kan give en rimelig forklaring på grund af fysiske eller mentale handicap
- præster om omstændigheder, de har hørt om i skriftemål
- læger om omstændigheder, som er omfattet af tavshedspligten
- mæglere om omstændigheder, som de har hørt om gennem en forligsmæglingsprocedure.

Andre personer kan også være angivet i loven.

2.12 Hvad er dommerens og parternes rolle ved afhøring af vidner? Under hvilke omstændigheder kan et vidne afhøres ved brug af videomøde og andre tekniske hjælpemidler?

Når retten har afklaret vidnets forhold til parterne, tredjeparter og andre omstændigheder, der er relevante for bedømmelsen af pågældendes vidneforklaring (vidnets uddannelse, stilling osv.), beder retten vidnet om at fortælle retten alt, hvad han eller hun ved om sagen, og om at udelade oplysninger, hvis vidnet ikke kan angive kilden.

Når vidnet har aflagt vidneforklaring, kan han eller hun blive stillet spørgsmål. Vidnet bliver først afhørt af den person, som ønskede vidnet indkaldt og af en befuldmægtiget for den person og derefter af andre deltagere i retsforhandlingerne. Et vidne, som er indkaldt på rettens initiativ, afhøres først af sagsøgeren. Dommeren skal tilsidesætte ledende spørgsmål og spørgsmål, der er irrelevante for sagen. Dommeren har ret til når som helst at stille spørgsmål under afhøringen af vidnet. Viser det sig nødvendigt, kan retten på foranledning af en deltager i retsforhandlingerne eller på eget initiativ genafhøre et vidne ved det samme retsmøde, indkalde det afhørte vidne til et andet retsmøde for den samme ret eller konfrontere vidnerne med hinanden.

Undtagelsesvist, hvor det er umuligt eller svært at afhøre et vidne i retten, kan retten, som behandler en sag, bruge et skriftligt vidneudsagn, såfremt dette efter rettens mening og i betragtning af vidnets identitet og indholdet af de omstændigheder, som vidneforklaringen gives om, ikke har skadevirkning for at kunne bevise sagens væsentlige forhold. På parternes initiativ kan et vidne blive indkaldt til en yderligere afhøring i retten, såfremt det er nødvendigt for at kunne påvise sagens faktiske omstændigheder mere nøjagtigt. Inden der aflægges forklaring, skal et vidne underskrive edens forudbestemte tekst og gennem en underskreven bekræftelse advares om, at det er et strafbart forhold at aflægge falsk vidneforklaring. Et skriftligt vidneudsagn skal gives under en notars tilstedeværelse og bekræftes af notaren.

Der kan tilsikres deltagelse i retsmøderne for deltagerne i retsforhandlingerne og vidneafhøringen *in situ* gennem oplysningsmetoder og elektronisk kommunikationsteknologi (via videokonference, telekonference osv.). Når sådanne teknologier bruges i overensstemmelse med den af justitsministeren fastsatte procedure, skal det tilsikres, at deltagerne i forhandlingerne identificeres på en pålidelig måde, og at dataene (beviserne) indføres og indgives objektivt.

Endvidere gør retsplejelovens artikel 803 det muligt for retterne i Republikken Litauen at anmode en ret i en anden stat om at bruge kommunikationsteknologi (videokonference, telekonference osv.) under bevisoptagelsen.

3 Vurdering af beviset

Retten bedømmer beviserne i retsforhandlingerne i overensstemmelse med sin egen overbevisning på baggrund af en omfattende og upartisk undersøgelse af de forhold, der fremlægges i forhandlingerne, og i overensstemmelse med loven.

3.1 Kan retten tage hensyn til beviser, som en part har tilvejebragt på ulovlig vis?

Faktuelle data bevises ved følgende metoder: forklaringer fra parter og tredjeparter (direkte eller gennem en befuldmægtiget), vidneforklaringer, skriftlige beviser, genstandsbeviser, undersøgelsesprotokoller, sagkyndige

konklusioner, lovligt indhentede fotografier, video- og lydoptagelser og andre bevismidler. Faktuelle data, der udgør en statshemmelighed eller embedshemmelighed, kan normalt ikke anerkendes som beviser i civilsager, indtil hemmeligholdelsen ophæves i overensstemmelse med den lovbestemte proces. Data, der modtages under en forligsmæglingsprocedure, kan ikke fungere som beviser i civilsager udover tilfælde som angivet i den litauiske lov om forligsmægling i civile retssager.

Det skal også bemærkes, at retten i overensstemmelse med retsplejelovens artikel 185 skal bedømme beviser i forhandlingerne i overensstemmelse med sin egen overbevisning på baggrund af en omfattende og upartisk undersøgelse af de forhold, der fremlægges i forhandlingerne, og i overensstemmelse med loven. Ingen beviser må have en foruddefineret virkning på retten, udover tilfælde, hvor retsplejeloven muliggør dette.

3.2 Tillægges en parts egen forklaring værdi som bevismiddel?

Ja (jf. 2.4).

■ Sidste opdatering: 16/12/2024

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.